

Dienstbaarheid

Onlangs zag ik de documentaire "Shelter", een film van 80 minuten die integraal via youtube te bekijken is. In deze film worden enkele jongeren van 16 tot 22 jaar gevolgd die werden opgevangen door het Covenant House in New Orleans. Jongeren die dakloos waren geworden en nergens anders terecht konden, met gedragsproblemen, psychiatrische problematiek en verslavingen. Stuk voor stuk schrijnende verhalen. Maar wat me het meeste raakte waren niet de jongeren zelf, maar de mensen die zich voor hen inzetten. Hartelijk, open, bezorgd, soms begrenzend maar altijd respectvol en niet-veroordelend.

De coördinator ('*executive director*') van dit huis is Jim Kelly. Een rooms-katholieke man die diep geïnspireerd is door Franciscus van Assisi, maar nergens zijn geloof opdringt. Aan een muur hangt het kruis van San Damiano. Als aan Jim iets wordt gevraagd in de trant van "is dit een godsdienstig huis?" (de vraag is niet goed verstaanbaar) reageert hij heftig, en indrukwekkend:

We houden onvoorwaardelijk van deze kinderen, alsof ze de onze zijn. We proberen ze te behandelen met de waardigheid en het respect die ze verdienen en zo vaak niet hebben gekregen.

Ik kijk niet naar het Covenant House als een godsdienstige instelling. Ik zie het als een franciscaanse plek, een plek waar geloofd wordt in wonderen. (...)

Het gaat ons erom het Evangelie in de praktijk te brengen, en zoals Franciscus zei: "we brengen het Evangelie de hele dag door in de praktijk, en af en toe moeten we woorden gebruiken".

Natuurlijk, we zijn geworteld in gebed, absoluut. Geloof ik in Gods barmhartigheid, in Gods voorzienigheid als het gaat om onze kinderen? Absoluut.

Maar het gaat ons niet om godsdienstigheid. Het gaat om spiritualiteit, om pastorale zorg. Het is heel eenvoudig. Hou van God, en hou steeds meer van hen.

Houden van de mensen die aan hem zijn toevertrouwd, zich voor hen inzetten met hart en ziel, niemand afwijzend... En dat met een twinkeling in zijn ogen die ervan getuigt dat ook hij persoonlijk iets van Gods liefde moet hebben ervaren.

Mocht je in deze regenachtige herfst dagen een keer de tijd hebben, dan kan ik je deze documentaire van harte aanbevelen!

Mariette Fleur ofs